

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ
ТА СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ**

СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

**МАТЕРІАЛИ V ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ СТУДЕНТІВ,
АСПРАНТІВ, ВИКЛАДАЧІВ ТА СПІВРОБІТНИКІВ**

(Суми, 20-21 квітня 2017 року)

**Суми
2017**

forms of the verbs that we now call “wrong”. Therefore, the main part of the verbs of the Old English period either has sunk into oblivion or has greatly simplified, and the small but very tricky part left and began to call “irregular / wrong verbs”.

Here are some tips how to learn this horrible list of 200 verbs:

- Always learn irregular verbs with their translation
- Unite similar verbs in groups: despite the fact that irregular verbs are unpredictable, you may find some similar forms, e.g. blow-blew-blown, grow-grew-grown, know-knew-known or series of immutable verbs such as cut-cut-cut, set-set-set, put-put-put.
- Make up stories with the pronoun of the first person singular (I): it is a powerful tool to enhance irregular verbs
- Pay attention to the irregular verbs while reading: when you read articles, books, or even newspapers, fix your eyes on irregular verbs.

Most irregular verbs exist as remnants of historical conjugation systems. When some grammatical rule became changed or disused, some verbs kept to the old pattern. The force of analogy tends to reduce the number of irregular verbs over time.

1. Steven Pinker. *Words and Rules: The Ingredients of Language*. ISBN 0060958405. 1999
2. John Algeo, Thomas Pyles. *The Origins and Development of the English Language*. ISBN 9781428231450. 2013
3. Donka Minkova, Robert Stockwell. *English Words: History and Structure*. ISBN: 0521790123. 2001.

ДІЄСЛОВА ДАВНЬОАНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Сизоненко М., студ. групи ПР 51

Історія Англійської мови починається з 410 року до н.е., що ознаменувався кінцем існування Римської імперії. Процес формування сучасної англійської мови був надзвичайно специфічним і включав етапи формування абетки, фонетики, морфології і звичайно ж граматики [1, С. 12].

Цікавим є процес формування дієслів староанглійської мови та їх особливості. В давньоанглійській мові існувало три морфологічні групи дієслів: сильні, слабкі, та претеріто –презентні. Головна їх

відмінність полягала в утворенні особових форм, хоча існували й деякі інші особливості [3, С. 23].

Так сильні дієслова мали 4 форми (як наприклад сучасне дієслово to be) та сім класів. Перші п'ять класів були дієслова суто латинського походження, через запозичення, а останні два класи — повністю англійські дієслова. Перші п'ять класів сильних дієслів відрізняються типом ускладнювача, тобто кореневою літерою в певному положенні та певній комбінації. Дієслова шостого та сьомого класів відрізняються особливостями творення форм дієслова [2, С. 49].

— Перший клас: укладнювач (коренева і за якою слідує одна приголосна) — *ridan, rad, ridon, riden*.

— Другий клас: ускладнювач (коренева u за якою слідує одна приголосна) — *beodan, bead, budon, bode*.

— Третій клас: ускладнювачі (кореневі n, m, l, r, та h, за якими слідує приголосна) — *helpan, healp, hulpon, holpen*.

— Четвертий клас: ускладнювачі (кореневі r, l та c) — *stellan, stell, stellan, stolen*.

— П'ятий клас: ускладнювач (будь-який кореневий приголосний, окрім l, r, m, n, а також коренева і, за якою слідує подвійна приголосна) — *sittan, set, seton, seten*.

— Шостий клас: коренева голосна а для 1 та 4 форми; голосна о — для 2 і 3 — *faran, for, foron, faren* [2, С. 54].

— Сьомий клас: довга коренева а для 1 та 4 форми; 2 і 3 форми співпадають — *beatan, bet, beton, baton*.

Слабкі дієслова на відміну від сильних з'явилися відносно недавно, тому більше схожі на сучасні, бо мають вже не чотири а три форми. Вони поділяються на три класи. [2, С. 57].

Перший клас у свою чергу поділяється на правильні та неправильні дієслова. Правильні слабкі дієслова мають довгу кореневу голосну, як наприклад у дієслові *fremman, fremede, fmed*. Неправильні дієслова мають коротку кореневу голосну, з додаванням r, як наприклад у дієслові *erian, erede, ered*.

Другий клас становлять дієслова які мають суфікс *-ian* в інфінітивній формі та *-ode* у формі минулого часу, наприклад: *matian, makode, makod* [3, С. 22].

Третій клас – дієслова, в яких з'являється дентальний суфікс, це нечисленна група дієслів, серед яких найпоширенішими є: *habban (hæfde, hæfd), secgan, libban*.

Останню групу дієслів становлять претеріто – презентні дієслова. В сучасній англійській мові відповідниками таких дієслів є модальні дієслова, хоча в давнину їх було більше – близько 15 і передавали вони зовсім не модальне значення. Наприклад: *sculan, sceolde, sceal* (shall, should); *magan, mæg, mihte* (may); *mōt, mōste* (must); *durran, dearg, dorste* (dare) і т.д.

Отже, система дієслів стародавньої англійської мови досить складна та різноманітна. В ній існує сім класів дієслів, п'ять з яких мають латинське походження, а останні два класи вже суто англійські дієслова. Крім того, існує поділ на групи: сильні, слабкі та претеріто – презентні дієслова, а також класи, яких налічується в давній мові три.

1. Аракин В. История английского языка: Учеб. Пособие. — 2-е изд. — М.: ФИЗМАТЛИТ, 2003. — 272 с.
2. Иванова И. Практикум по истории английского языка — С. – П.: «Авалон», 2005. — 192 с.
3. Кобякова І. К. Методичні вказівки. Історія англійської мови. — СумДУ, 2010. — 30 с.

Науковий керівник – *канд. філол. наук, професор Кобякова І. К.*

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРИНЦИПУ КОЛЕКТИВНОСТІ В ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Миколенко А. В., студ.гр. ПР-31

Приходько Н. А., викладач кафедри ГФ

У кінці минулого століття з'явився комунікативний метод викладання іноземних мов, згідно з яким, основною метою навчання іноземній мові є навчити застосовувати її в реальному спілкуванні, а основним засобом навчання виступають ситуації, що моделюють реальне спілкування.

Було піддано сумніву теоретичне підґрунтя ситуативного навчання мов, згідно з яким ситуація є визначальною для виникнення і розуміння мовлення, при якому не враховувались винятковість і творчий характер окремих висловлювань.

Згодом британський лінгвіст Д. А. Wilkins дослідив комунікативний потенціал мови і проаналізував систему комунікативних значень, які повинен розуміти й виражати той, хто